

רע"פ 2349/23 - מחמוד אגבאריה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2349/23

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקש:

מחמוד אגבאריה

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופטים סגן הנשיא, אב"ד א' אליקים, ת' נאות פרי ו-ר' בש) בעפ"ג 27751-09-22 ו-עפ"ג 54778-09-22 מיום 09.01.2023

בשם המבקש:

עו"ד אילן חכם

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופטים סגן הנשיא, אב"ד א' אליקים, ת' נאות פרי ו-ר' בש) בעפ"ג 27751-09-22 ו-עפ"ג 54778-09-22 מיום 09.01.2023, בגדרהתקבל ערעור המשיבה, ונדחה ערעור המבקש מנגד, בקשר עם גזר דינו של בית משפט השלום בחדרה (כבוד השופט א' קפלן) בת"פ 39663-02-21 מיום 16.08.2022.

2. המבקש הורשע, על-פי הודאתו, באחת עשרה עבירות של גניבת רכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ניסיון לגניבת רכב, לפי סעיפים 413 ו-25 לחוק העונשין; שש עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין; חבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין; החזקת כלי פריצה לרכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין; שלוש עבירות לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה

לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל); ועבירה לפי סעיף 12א(ג)(1א)(ב) לחוק הכניסה לישראל.

3. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, בין חודש דצמבר 2020 ועד למעצרו של המבקש בחודש פברואר 2021, קשר עם אחרים קשר לביצוע סדרה של גניבות כלי רכב, כאשר זהות האחרים ידועה למשיבה וכולם תושבי ג'נין. שיטת הפעולה של המבקש הייתה כדלהלן: לאחר תיאומים טלפוניים, נפגשו המבקש והאחרים במקום חנייתו של רכב אותו תכננו לגנוב, המבקש הגיע למקום עם רכבו – באמצעותו אף הסיע לעיתים את האחרים למקום הגניבה או ממנו (ולעיתים חלקם שוהים בלתי חוקיים); ולאחר גניבת הרכב על-ידי מי מהאחרים, נסע המבקש לפניו ברכבו על מנת לסייע לנוהג ברכב הגנוב לחמוק מכוחות משטרה.

4. ביום 10.11.2021, הורשע המבקש, כאמור, על-פי הודאתו.

5. ביום 16.08.2022, נגזר דינו של המבקש. במסגרת גזר הדין, קבע בית משפט השלום מתחם ענישה אחד, אשר נע בין 3 ל-6 שנות מאסר בפועל. בבחינת נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, שקל בית משפט השלום, לקולה, את עברו הפלילי הנקי של המבקש; את הודאתו ולקיחת אחריות מלאה מטעם המבקש; וכן, את התקופה בה היה נתון המבקש במעצר בפיקוח אלקטרוני (כאשר נקבע כי התקופה בה היה נתון המבקש במעצר מאחורי סורג ובריח תנוכה מעונשו). בית משפט השלום דחה את טענת המבקש כי נטל חלק בתהליך טיפולי – וציין כי לאור ממצאי תסקיר שירות המבחן, אין מקום לקחת בחשבון תהליך כאמור בשיקולים לקולה. לאור כל אלה, קבע בית משפט השלום כי יש למקם את המבקש בחלקו התחתון של מתחם הענישה שנקבע; והושת עליו עונש של 3 שנות מאסר, שלצדו ענישה נלווית.

6. המבקש והמשיבה ערערו על גזר דינו של בית משפט השלום, לבית המשפט המחוזי. ערעור המשיבה התקבל, ואילו ערעור המשיב נדחה. בית משפט קמא עמד על חומרת מעשיו של המבקש, בהיותם חלק מהתארגנות עבריינית נרחבת, אשר אף כללה הסעה של שוהים בלתי חוקיים. צוין, כי אמנם יש משקל לכך שהמבקש שיתף פעולה בחקירתו והודה במיוחס לו, ואף עבר הליך טיפולי מסוים במסגרת תקופת מעצרו – ואולם, רף הענישה שנקבע נמוך באופן המחייב התערבות של ערכאת הערעור. לאחר סקירת מדיניות הענישה הנוהגת, העמיד בית משפט קמא את עונשו של המבקש על 54 חודשי מאסר, בניכוי תקופת מעצרו; תוך הותרת יתר רכיבי גזר הדין על כנם. בית המשפט התייחס עוד לבקשת המשיבה להשתתף עונש של פסילה; ולעיתירתה לפסיקת פיצוי לנפגעי העבירה – וקבע כי אין מקום לקבל בקשות אלה, נוכח עונש המאסר המשמעותי שנגזר על המבקש.

7. המבקש מיאן להשלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי.

8. בבקשתו, טוען המבקש כי בית המשפט המחוזי החמיר עמו יתר על המידה, ובאופן שלא עולה בקנה אחד עם הפסיקה. נטען, כי שגה בית משפט קמא משלא נתן דעתו לעובדה שנקבע מתחם עונש אחד, כי "מדובר באירוע אחד". זאת ועוד, נטען כי תסקיר שירות המבחן בעניינו של המבקש חיובי; וכי לא ניתנה התייחסות מספקת לשיקולים לקולה בעניינו של המבקש ולנסיבותיו האישיות.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון בבקשה, על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, וזאת מבלי להידרש לתשובת המשיבה.

10. הלכה היא, כי בקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול השלישי" שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 1781/23 אלנסאסרה נ' היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבניה, פסקה 10 (02.03.2023)). זאת ועוד, כאשר הבקשה נסובה על חומרת העונש כשלעצמה, לא תינתן רשות ערעור אלא כאשר העונש שנגזר על המבקש סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (רע"פ 1293/23 אברהם נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (05.03.2023)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה, ודי בכך כדי לדחות אותה.
11. לא מצאתי שהעונש שהושת על המבקש סוטה באופן קיצוני, או בכלל, ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (השוו: רע"פ 4687/22 טלאקה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (17.07.2022); רע"פ 6957/20 ספורי נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (25.10.2020); רע"פ 4665/21 אבו סעדה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (23.08.2021); רע"פ 4827/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (14.07.2020)). בעניינינו, בית המשפט המחוזי בחן את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות בהן הורשע המבקש, תוך שערך דיון בפסיקה קודמת, ותוך התייחסות לנסיבות הפרטניות של המבקש. בית משפט קמא אמנם החמיר את עונשו של המבקש, ואולם לא מיצה עמו את הדין כערכאת ערעור (ע"פ 4760/14 קיסלמן נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (07.05.2015)). כשלעצמי, אני סבור שהעונש שהושת על המבקש אינו על הצד המחמיר – כך שאיני רואה כל מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.
12. סוף דבר: הבקשה נדחית.
- ניתנה היום, י"ג בניסן התשפ"ג (4.4.2023).

ש ו פ ט